

Met een half uur vertraging worden we (Jankina (kinderverpleegkundige), Wim (huisarts), Harold die we steeds "Harry" noemen (consultant in olie/gas) en Marjan (medisch analiste)) vrijdagavond op de luchthaven van Nairobi welkom geheten door ons ontvangstcomité bestaande uit onze missieleiders Karlien (chirurg) en Anne (huisarts) en de al in Kenia aanwezige teamleden, Eveline (huisarts), Nadine ("bijna" tropenarts) en Randi (huisarts). Bovendien zijn Wilson, Nelson en de chauffeur "Erasmus" meegekomen om ons welkom te heten.

Na een half uurtje rijden in donker Nairobi komen we aan bij de compound, de "bishoperie" in de wijk Riruta, waar we de komende week zullen verblijven. Ook hier worden we met open armen ontvangen door aartsbisschop Makarios van de Grieks-orthodoxe Kerk en zijn drie engelen Marina, Panajota en Chara, die erg dankbaar zijn voor onze komst.

Tijdens het eten doen we een kort voorstelrondje, bespreken we wat we morgen gaan doen en gaan rond één uur slapen.

Zaterdagmorgen na het ontbijt spullen pakken en checken op de compound op het schooltje St. Clement. De stemming zit er gelijk goed in en om 14 uur hebben we 145 kinderen gecheckt. Erasmus geeft voorlichting over het tandenpoetsen. Vervolgens delen Marina en Panajota lolly's uit als troost voor het lange wachten. Als we uitleggen dat de stokjes erg gevaarlijk zijn (je moet er niet aan denken wat er kan gebeuren als een kind valt of een duw krijgt!) worden de lolly's vervangen door koekjes. Tja wat zullen we er van zeggen? Cultuur verschil? Helaas blijkt onze missieleider vanwege haar gluten allergie ziek te worden van de koekjes waarna ze later in de week worden vervangen door bananen en die vinden net zo gretig aftrek!

Op deze school zijn weinig echt zieke kinderen. Fijn om te horen dat Christine, de headteacher, bij het afscheid vertelt dat de leerresultaten beter zijn dan vorig jaar. Dit moet bijna wel komen van het voedselprogramma van de Sophia Foundation!

Na de lunch op de bishoperie (heerlijk) en het pakken van de tassen voor morgen gaan we nog een ommetje maken (met onze "bewakers" Wilson en Nelson) in de omgeving van de compound. Ongelofelijk dat zo'n oase van rust te midden van golfplaten hutjes en winkeltjes staat.

Zondag is de eerste dag dat we in Kibera, de op één na grootste sloppenwijk van de wereld, gaan checken. Wat een tegenstelling al onderweg te zien: vanuit ons onderkomen via armoedige straatjes via grote malls (winkelcentra) (o.a. "Junction" waar we later deze week nog even luxe gaan koffiedrinken) en het paarden polo terrein, de filmstudio waar de film de Gardener is opgenomen, naar de plaatstalen hutjes van Kibera.

Van te voren strenge instructies van Karlien: raampjes van de bus dicht, geen fotocamera buiten het raam steken, geen direct (oog)contact maken met de bevolking en niet alleen de straat (nou ja, straat ?) op.

Het schooltje heet St George en wordt gesponsord door de Sophia Foundation. De kindjes van de nursery verwelkomen ons met luid gezang.

Wat een schatjes zitten er weer bij, vooral het mini-echtpaar op z'n zondags is geweldig!

We checken in de kerk en slopen het interieur al tijdens de mis om alle stations in te richten, wat ontzettend gênant zeg! De priester vindt niet erg want we doen toch zulk goed werk!

We beginnen met de nursery, daarna komen er kinderen van buiten de poort, in totaal zien we er ongeveer 180 vandaag. Evenals gisteren is bisschop Makarios er ook. Opvallend is dat er bijna alleen caretakers zijn en bijna geen ouders. Gezegd wordt dat de vaders niet altijd in beeld zijn en dat veel moeders werken.

De voorlichting over goede en gezonde voeding (at heb je liever, deze zak chips of deze bloemkool ?) wordt geweldig gedaan door Gerald en Hesbon, het jongere broertje van Nelson, heel interactief .

Na het eten (weer heerlijk, bedankt Wilson!, we worden schandelijk verwend) krijgen we als dessert elk een fles bisschopswijn van de bisschop! We evalueren snel en Marina en Karlien vertellen ons het een en ander over het Imani Children Home waar we morgen naar toe gaan.

Maandagmorgen vertrekken we zoals gezegd naar Imani Home in Kayole in de suburb van Nairobi. Hier zitten kinderen die achtergelaten zijn op de vuilnisbelt wegens bv een handicap, kinderen die geestelijk/lichamelijk mishandeld zijn, weesjes en kinderen van wie de ouder(s) in de gevangenis zit(ten).

Opvallend is de stilte: waar veel kindjes zijn moet er toch behoorlijk wat kabaal zijn, toch ?! De caretakers (mothers, zoals ze hier genoemd worden) sjouwen in hun witte schorten en mutsjes de baby's van de ene naar de andere plek. Ze hebben het er druk mee en er is weinig tijd om lekker met ze te kroelen. Later op de dag, als we kleuters checken, krijgen ze de opdracht bij elkaar te blijven zitten tot iedereen klaar is: braaf voldoen ze daar aan. Ik zie dat Nederlandse kindjes niet doen !

We hier een paar mooie momenten; Wim heeft er een albinovriendje bij: Campo. Prachtig om te zien hoe geïnteresseerd hij naar zijn eigen foto kijkt. En wat te denken van Maxwell: zwaar ge handicapt, geen armpjes, geen beentjes, wel handjes en voetjes en een stralend humeur: wat een lachebekje!

Nadat we hier 160 kinderen gecheckt hebben zijn we pas rond 21 uur "thuis" ook door een lange file die maar niet op wilde lossen.

Dinsdag even weg uit Nairobi. Na een rit van twee uur komen we bij het schooltje van oud-rechter Daniel en zijn vrouw Eunice, het Monica Memorial Development Centre, genoemd naar zijn overleden moeder. Ook dit project in Naivasha wordt door Sophia Foundation for Children ondersteund.

Wat een verademing: allemaal blij kindjes en een welkomstlied uit volle borst gezongen. Ook hier komt de bisschop even kijken hoe wij 70 kids checken, met voorlichtingshulp van een Chileens stel dat voor een andere organisatie werkt. Over het algemeen lijken de kinderen gezonder dan vorig jaar.

Na de picknick is het nog vier uur rijden door een boeiend landschap, eerst wat savanne-achtig en jawel: zebra's (zo dichtbij dat we de strepen kunnen tellen), buffels, antilopen en "waaibomen"! Later wordt het meer bosrijk en heuvelachtig.

In het donker komen we aan in een te gek oud Engels hotel, het Outspan, in Nyeri, met kamers

groter dan mijn woonkamer, open haard, ligbad en een hete(!) douche. We voelen ons erg verwend. Ook het eten is erg uitgebreid en lekker. Behalve het eten vliegt ook het liefdesleven van Pebbles 1 en 2 over tafel....

De volgende morgen zien we bij daglicht in wat voor mooie omgeving we zijn beland: vanaf het terras kijken we op een geweldige tuin, hoeveel tuinmannen zouden hier werken? Wel is het gevoel is ook een beetje dubbel: we zaten in de sloppen, nu hier.

Na een korte bustocht komen we aan in het Makarios Children Home waar David manager is. Hij is hier zelf opgegroeid en probeert hier nu alles in goede banen te leiden. Mooi om te zien hoe zijn hart hier ligt. Hij is ook trots op de gebouwtjes die nu klaar zijn, vorig jaar waren ze nog in aanbouw. Het ziet er verzorgd uit. Wij voelen ons ook erg welkom: we worden uitbundig toegezongen door de "rode truitjes", de kleur knalt ons tegemoet. Er wordt ook een heuse parade afgenomen door Karlien: lachen!

Wat heerlijk om te zien dat hier een goede sfeer heerst. Met een dreigende lucht boven ons checken we in de buitenlucht 160 kinderen, gelukkig houden we het zo goed als droog. In de apotheek komen alle formulieren bij elkaar en ineens zien we dat er een dokter "Nelly" aan ons team is toegevoegd ?? Na even rondkijken blijkt dit Nelson te zijn die ons met een stethoscoop om de nek met een grote grijns aankijkt. Hij checkt een aantal kids die daarna door Karlien natuurlijk nog nagecheckt worden. Hij blijkt een natuurtalent! Fijn om te weten dat, als wij weer weg zijn, hij wat basiswerk kan doen in zijn eigen omgeving.

Behalve blij kindjes is er ook het schrijnende geval van Rachel, een meisje van zeven jaar, HIV-positief en behoorlijk ziek, verstoten door haar moeder! Vanaf vandaag is Makarios Children Home haar nieuwe thuis. Karlien geeft haar een knuffel, fysiek en een met een hoge aibaarheidsfactor: een nieuw vriendje. Later op de dag zien we Rachel aan de hand lopen van twee oudere meisjes, al volledig opgenomen. Ontroerend!

Tijdens onze lunch zien we dat ook alle kinderen hier een voedzame maaltijd krijgen, onderdeel van de hulp die de Sophia Foundation hier geeft. Marina rent de hele dag rond met haar camera en op het einde van de dag laat ze ons de oudbouw van de nursery zien. Hier hebben tot vorig jaar veel te veel kindjes in veel te kleine donkere ruimtes hun tijd doorgebracht. Schrijnend om te zien en wat een vooruitgang is er dan toch geboekt!

Ik sta bijna met tranen in de ogen als Marina vertelt wat de crisis op Cyprus voor gevolgen heeft voor de Sophia Foundation. Ze teert behoorlijk in en is al bijna 20 % van haar sponsoren kwijt. Ze is zo boos op minister Dijkstra! Zo jammer dat wij er zelf niets aan kunnen doen!

Bij het weggaan worden we enthousiast uitgezwaaid door een hele meute rode truitjes, mooie dag vandaag.

Donderdagmorgen is het nog geen 10 minuten rijden naar de eerste locatie van vandaag: St Pauls, een klein shabby schooltje met donkere lokalen, slecht sanitair en depri-sfeertje ondanks de vrolijke kindjes. Wat weer een snoepjes! Karlien speelt voor locomotief om alle kindjes als een trein bij de inschrijftafel te krijgen. Uiteindelijk zijn het er ongeveer 100. Dit schooltje wordt niet ondersteund door de Sophia Foundation.

Karliën is teleurgesteld dat er de afgelopen jaren weinig verbeteringen zijn doorgevoerd bijvoorbeeld op het gebied van sanitaire omstandigheden. Ze twijfelt of er volgend jaar weer gecheckt gaat worden.

Om 12 uur pakken we onze spullen en rijden naar Kibera, waar we eerder deze week geweest zijn. Na aankomst wacht ons een verrassing: de kerkvloer is er uitgesloopt!

Eerst maar even picknicken voor de kerk, daarna spullen achter de kerk in het gras, onze nieuwe checkplek, eigenlijk wel zo gezellig.

We hebben ongeveer 120 kinderen gecheckt van de Joy Springs school aan de overkant van de "straat", daarna de school zelf bekeken. Jeetje, heftig hoor! Ingeklemd tussen hutjes van golfplaten staat een twee verdiepingen hoog gebouw, ook van golfplaten, hout en kippengaas. Midden in staat een enorm watervat met een Sophia-sticker. Vorig jaar is hier een brand geweest, dankzij al dat water is een enorme ramp voorkomen!

Ondanks de schamele bouw is het goed om te zien dat er veel gemotiveerde leerlingen zijn die in elk geval een plek hebben om te studeren!

En passant krijgen de oudere studenten nog een lesje aardrijkskunde van een paar Nederlandse dokters. We gaan hier toch met een positief gevoel vandaan.

Om de dag decadent af te sluiten gaan we koffie drinken (met lekker gebak) bij "Junction". Sommigen van ons scoren nog wat souvenirs en dan hop-on-the-bus terug naar de bishoperie.

En dan breekt alweer de laatste dag aan: weer gecheckt achter de kerk, eerst weer kinderen van Joy Springs, daarna van Jamii Outreach. Erg indrukwekkend is het kleine meisje met brandwonden, haar gehuil gaat door merg en been. Met deze kinderen komt het aantal gecheckte kinderen op 1042.

Na de lunch doen we nog een bedankrondje voor onze lieve locals en Sophia's meiden en pakken onze spullen in de bus.

We gaan nog even bij Jamii Outreach kijken, een klein, heel donker gebouwtje waar de kindjes les krijgen. Waarom niet meer ramen, hoe moeilijk kan dat zijn? Toch wel heel veel blije kindjes die we nu herkennen omdat we ze door ons gecheckt zijn. Fanatiek zingen ze een paar liedjes voor ons. Ze doen ook enthousiast "hoofd-schouders-knie-en-teen" mee. Zelfs de leraressen zijn hier vrolijke, leuke vrouwen.

We gaan nog even afkicken bij de Junction en als we weer "thuis" zijn gaan we als een gek alles afwerken: medicijnen tellen, alles schoonmaken, invoeren, inpakken enzovoort. Jee, wat zijn we een goed stel met z'n allen!

Dit blijkt ook weer 's avonds bij de grote eindevaluatie. Wat hebben we een geweldige week gehad, hard gewerkt, gelachen, af en toe een traan en nee, Karliens tranen waren geen glutentranen!

We nemen afscheid van Jet die naar een ander hotel gaat voor verdere plannen, de boys gaan nog een paar dagen gamedriven en wij (Jankina, Eveline, Nadine, Randi en ik) vertrekken om vijf uur 's ochtends naar de luchthaven.

Het zit er weer op: een week vol indrukken, hard werken, heel veel leuke lieve kids, goed gezelschap van alle locals van Sophia, de meiden (vooral Marina!) van Cyprus en bisschop Makarios. En last but not least mijn klein rood-wit-harig vriendje William: Ik heb hem toch maar niet mee naar huis genomen.....Of zat hij in jouw bagage, Harry?

